

תך נסתר ✕

תערוכה קבוצתית, ספטמבר - נובמבר 2014
אוצרות: אורה קראוס ורעיה קידר

HIDDEN STITCH

GROUP EXHIBITION, SEPTEMBER - NOVEMBER 2014

CURATORS: ORA KRAUS AND RAYAH KEIDAR

מיקי אוחנה, ורדי בובורוב, טלי בלומנאו, עודד בן חפ"ר, אביבה בנימיני,
דנה בן שלום, דליה ברקי, חוה גילון, תמר גלעדי, ח'אדר וואשח,
אמנון ליפקין, סימה מאיר, בותינה מלחם, שרי מנולה שטמפלה, ענת נגב,
יבגניה נוביקוב, עפרה עמיקם, אשרף פואחרי, עדנה פישה, אלינור רותם

OFRA AMIKAM, DALIA BARKEY, ODED BEN HEFER, DANA BEN SHALOM,
AVIVA BINYAMINI, TALİ BLUMENAU, VARDI BOBROW, ASHRAF FAWAKHRY,
EDNA FISHER, TAMAR GILADI, HAVA GILON, AMNON LIPKIN,
SARI MANOLA SHTEMPLER, SIMA MEIR, BUTHINA MILLHEM, ANAT NEGEV,
JENIA NOVIKOVA, MIKI OHANA, KHADER OSHAH, ELINOR ROTEM

הגלריה העירונית לאמנות
מרכז התרבות ע"ש מ. סמילנסקי, רחובות

Rehovot Municipal Gallery
Smilenski Culture Center

עריכה לשונית ותרגום לאנגלית: צח בן יוסף
עיצוב והפקה: Dana and Dan Design
אוצרת ומנהלת הגלריה: אורה קראוס

Editing And English Translation: Tzach Ben Josef
Design And Production: Dana And Dan Design
Curator And Gallery Manager: Ora Kraus

artora@rehovot.muni.il

© נדפס בישראל, ספטמבר 2014 Printed in israel, September

“[...] Beauty, truth, invention, and creation do not lie solely on the side of some angelic spirituality, they also have to do with the universe of things that can be touched [...] that make a sound when they fall [...] that are subject to wear and tear, transformation, decay, and development.”¹

[...] יופי, אמת, המצאה ויצירה אינן רק עניין של רוחניות שמימית, אלא יש להן קשר עם עולם הדברים שנוגעים בהם [...] שעושים רעש כשהם נופלים [...] שמְתְּכִים, משתנים, מְתְּבִלים ומתפתחים.”¹

Anthropologists estimate that the first seam made its appearance during the Paleolithic era, over two million years ago. By then, man had already begun skinning animals and came up with the seam in order to attach pieces of skin together, so that he might have a bigger cloak, more comfortable garment, or wider sheets with which to cover the mud structures he inhabited. That man might have utilized a sharpened piece of stone as an awl and threaded tendons thorough the holes punctured. It is possible others had employed bones from which they made needles with eyes at the top through which the tendons were threaded. Thus, the first seam arrived.

Embroidery is first mentioned during biblical times where is it considered a sort of high-end craft. Very colorful or golden

התפתחה גם הרקמה העממית באזור המזרח התיכון, שהשפיעה גם על אופייה של הרקמה המוסלמית ובעקבותיה על הרקמה היהודית בתימן. עבודת מחט זו, מסורתה, סמליה, והעושר החומרי שלה הועברו מדור לדור על ידי נשים ולעיתים אף נקנתה עבודת רקמה בהתאם למעמד המשפחתי ושימשה כחלק מנדוניה, שהעידה על בעליה. מאוחר יותר, עם התפתחות המשפחה הגרעינית, הפכו המשרתים לשכיריה והם אלה שעסקו במלאכת תחזוקת הבית. שינויים אלה הפכו חייהן של נשות הבורגנות האמידה לריקים מתוכן. אחד הביטויים המוחשיים של מצבן החדש היה טיפוחה של מלאכת הרקמה האמנותית (ומלאכות מחט דקורטיביות אחרות) כמלאכתן הראויה של נשים בעת מפגשים חברתיים.

מלאכה עתיקה זו עברה גלגולים רבים ונשתמרה לאורך הדורות ועד ליום זה יש רבים העוסקים בה בקנאות. למעשה, הרקמה היא משחק

threads were considered the sign of royalty or nobility. As larger parts of society gained access to more and more types of materials, the craft of embroidery became more prevalent. Alongside high-end embroidery, folk embroidery had emerged in the area of the Middle East, which affected the nature of Arabic as well as Jewish embroidery, the latter mainly in Yemen. The toil, symbolism, and plethora of this craft was passed down from generation to generation, sometimes becoming a commodity of certain affluent families, comprising part of the family's daughters' dowry. Much later, with the development of the nuclear family, servants became household staff and while these saw to all domestic needs, the wealthy women of the manner could adhere to more leisure-

אנתרופולוגים מעריכים כי ראשיתו של התך בתקופה הפליאוליתית לפני כיותר משני מיליון שנים. כבר אז החל האדם לפשוט עורן של חיות והגה את התך כדי לחבר בין יריעות העור על מנת שתהיה לו שמירה גדולה יותר, בגד נוח יותר, או יריעות רחבות ידיים לכסות בהן את מבני הבוץ בהם התגורר. יש להניח כי אותו צייד קדמון שנאלץ לחבר בין שתי יריעות לצרכים קיומיים השתמש באבן חדה כמרצע, ודרך החורים שיצר השחיל גידי חיות. אחרים השתמשו בעצמות של בעלי חיים מהן הכינו מחטים בעלות קוף ודרכו השחילו את הגידים; כך נוצר התך הראשון.

לראשונה מוזכרת הרקמה בתקופת המקרא, ונחשבה כאומנות רבת יוקרה. חוטי זהב וחוטים צבעוניים נחשבו כסמל למעמדם של מלכים ואצילים. כאשר חומרים שונים הפכו לזמינים נעשתה אומנות הרקמה לשכיחה בקרב שכבות אוכלוסייה נוספות. לצידה של רקמת היוקרה,

¹ Umberto Eco, *History of Beauty*, Alastair McEwen, trans. (Bompiani, RCS Libri, 2004), 402.

¹ אומברטו אקו, *תולדות היופי*, תרגום אריה אוריאל (כנרת: זמורה-ביתן, 2012), 402.

like activities. One of its manifestations was taking up embroidery, and other types of decorative needlework, as a craft befitting those women during social gatherings.

This ancient craft, therefore, while going through many changes, was preserved through the years, and till this day many practice it religiously. In effect, embroidery is a game of threads across the fabric. Going through the needle's eye, the thread is then free, so to speak, to wander off to any possibly endless expanses. The craft establishes a language made up of lines and circles, conjuring up letters, words, and sentences along the fabric. The one who takes up needle work, grabs hold of a fabric, a pair scissors, and a needle and after threading the wire through the eye, passes both from one side of the fabric to the other, up and down, down and up. This action pierces the fabric repeatedly, repeating itself penetratingly. The sound of the needle going through the dense fabric is heard, along with the pinch of the act of piercing.

The works on display in the current exhibition seek to transplant the idea of the stitch from its ethnographic milieu into contemporary

עקבות התך מצויות בטקסט הסמוי של העבודה, ברמיזה חבויה. חלק מהם רושם רקמה, אחר מציירה או מדפיסה. השימוש המגוון בחומרים ובטכניקות יוצר ניגודים אך גם מביא עמו חיבורים מפתיעים. הנושאים אף הם משתנים - העבודות נוגעות בחוויות אישיות, חברתיות ותרבותיות.

מיקי אוחנה הוא מעין 'חייט פרא'; היוצר עבודות המהלכות על הגבול הדק שבין ילדותיות לבין בגרות ובין רצינות לבין הומור. הקווים שלו ראשוניים, רגישים, מהירים, פראיים, ונוצרים באמצעים דלים. התכים נשזרים על בד ערבי פשוט בחוט שחור ובמכונת תפירה. חוסר הידע הפורמלי בתפירה מאפשר לו חופש פעולה במציאת קו מוביל אותו הוא שואב מעולם האנימציה.

ורדי בוברוב, שלושה מושגים עומדים במרכז יצירתה: 'משך', 'הצטברות' ו'שינוי'. במהלך הקירת מושגים אלו מתמקדת בוברוב בחיפוש רצוף אחר פענוח של 'משהו' שאינו מפסיק להשתנות ובשל כך, נראה כי רוב עבודותיה בנויות על פעולה של הצטברות איטית וממושכת עד לגיבושו של דימוי הנעצר בפעולת כפייה מדומה. העבודות מייצגות נקודת זמן מסוימת בה 'לכאורה' נעצרה פעולת האיסוף. נקודת זמן זו מאפשרת לצופה לזהות את אותו הנוף אליו חותרת העבודה. סך הקווים השחורים והמרווחים המוארים ביניהם יוצרים דימוי מעובה בעל מרקם של נוף בשרני

art, which relates new materials and technologies characteristic of our age, such as digital photography, 3D-printing, optic fibers, etc. The works are characterized by a variety of forms of embroidery or stitching. They address the wound, the painful, the appealing, and the unseemly. The craft of embroidery detaches from its everyday toil, as the obvious stitch of conventional embroidery becomes undone in many of the works, and hence, new possibilities are presented, possibilities of essentially defining that which is tucked away within the stitch, and of rethinking embroidery, without actually taking up a needle.

The artists participating in this exhibition all engage in the act of stitching and piercing, either directly or indirectly. If not evident in them explicitly, the seam appears in their work, tucked away in their subtext, hiding away, waiting to be insinuated. Some of the artists draw, while others paint or print. The many ways in which materials and technologies are utilized create contrasts among them, but also surprising new liaisons. The subject matters change as well – the works brush upon personal, social and cultural experiences.

בחוט המטייל על פני הבד. עם השחלתו בקוף המחט, מטייל החוט אל עבר מרחבים אפשריים אינסופיים. המלאכה מכוננת שפה המורכבת מקווים או עיגולים היוצרים אותיות, מילים, ומשפטים על גבי המצע. הרוקמת נוטלת פיסת בד, זוג מספריים, משחילה חוט בקוף המחט ומעבירה את שניהם מצד אחד של הבד אל צדו האחר, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה. פעולה זו דוקרת את הבד חוזר ודקור, חוזר וחדור. הרוקמת תשמע את קולה המיוחד של המחט העוברת דרך האריג הצפוף ואת קול הדקירה.

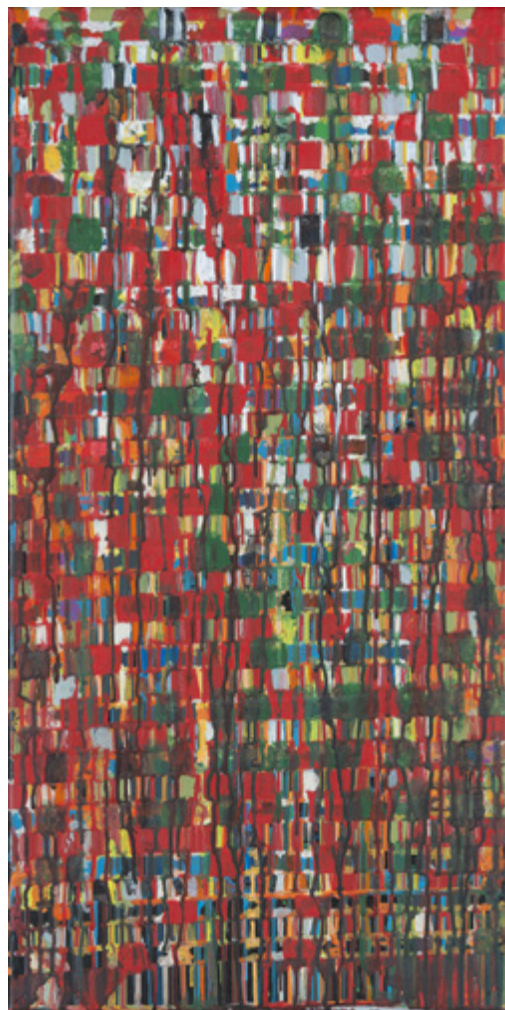
העבודות המוצגות בתערוכה מבקשות להעתיק את רעיון התך מהתחום האתנולוגי אל האמנות העכשווית הבאה במערכת יחסים עם חומרים חדשים וטכנולוגיות חדשניות המאפיינות את ימינו, כגון: צילום דיגיטלי, שימוש במדפסת תלת ממד, סיבים אופטיים ועוד. העבודות מציגות שלל צורות וקווים של רקמה, אריגה או תפירה; הן עוסקות בפצע, בכאב, ביפה, ובמכוער. מלאכת הרקמה עוזבת את השגרה העמלנית של היומיום והקשר הברור לרקמה נפרם ברבות מן העבודות ובכך מתקבלות אפשרויות חדשות באשר להגדרת מהותו של הנסתר בתך. לחשוב רקמה מבלי לרקום.

האמנים המציגים בתערוכה נקשרים במעשה התפירה והדקירה במישרין או בעקיפין, אך

אביבה בנימיני
שתי וערב
2014
Aviva Binyamini
Criss-Cross
2014

Ofra Amikam, ceramic artist, scratches and paints stiches and signs of scars on porcelain, which are thereafter painted using thick, creamy red paint. The paint is then stripped down and washed away as part of a process of healing and wellness. On one of the porcelains, a painting of a house emerges among rows of damaged red cyclamens, offering the tale of the scene. Amikam uses blue cobalt in many of her works, thus corresponding with the china drawing of sixteenth- and seventeenth-century in China and the Netherlands.

Dalia Barkey, textile artist and photographer, deals with objects in the process of wearing out. She exhibits a print on cheesecloth of a torn net held together by stitches made with blue thread, which both mends and exposes the tears. She pulls some of the threads from their crisscross grid, and pulls others through the fabric in order to make up for the tears she created underneath, on the other side of the sheet. In essence, her work centers on tearing and mending, on seen and unseen stitches which bridge the gaps and holes in worn out garments and objects. Another part of her work deals with rust and processes of oxidation. She wraps in

fabric metal discs that were soaked in vinegar so as to hasten the appearance of corrosion. The spots of rust adhere to the surface and act as the sole decoration in these works.

Oded Ben-Hefer orchestrates photography. Just about to start to wilt away, plants are gathered and brought into his studio, their demise perpetuated, their life restored by the act of soft light photography (with a black and white background), emphatically exposing the plants' fibers and veins. The result is colorful, bright and vivid. Ben Heffer coordinates a space undefined by time or place. The resulting attenuation is forceful. One of the works features a pomegranate whose epidermis seem scarred and depleted, slowly succumbing. In another work, a pile of tossed-away garlic skins resemble a pristine wedding dress, having just been taken off and gracefully cast aside.

Dana Ben Shalom is a designer tracking the status of the designer in the ever-changing world. She searches new letters with which to fabricate a new language. Textiles and embroidery are her mother tongue. The search leads her to a debate between ancient

ולכיד שנראה כאילו צויר במברשת, בדומה לתכי רקמה זעירים, אשר אך ריבויים הוא אשר מאפשר חשיפה של דימוי עוצמתי, הנבנה מריבוי קווים צפופים, דקים, וקטועים במעט.

אביבה בנימיני היא אמנית רב תחומית המציגה טקסטיל אותו היא 'אורגת' ברצועות סרט הדבקה, כחוטי שתי וערב. היא מדביקה רצועות ומסירה אותן, מגלה ומסתירה לסירוגין ולבסוף צובעת בצבעי אקריליק את השטחים הריקים. בנימיני עוקבת אחר הצבעים של הפוביסטים שהדרימו מפרזו כדי לחשוף את הציור לפלטת הצבעים שמאפשר אורו של אזור הים התיכון. אור מקומי ארצישראלי חודר גם לציור האריג של בנימיני המוסיף לו בהירות ועוצמה. בעבודה אחרת בעזרת חומר קרמי נוזלי, יוצרת האמנית חוטי שתי וערב דקים ועבים, אנכיים ואופקיים, הנקלעים זה בזה לכדי אריג קשיח ואוורירי, ומציירת באותו החומר דגמי תחרה בטכניקת ה-cut-out².

טלי בלומנאו, עבודותיה בנויות משכבות בדים שחורים מהן היא יוצרת גופים קטנים ורכים נטולי צורה ברורה. חלק מן החוטים נותרים מאחור, פרומים. העבודות הקטנות והפואטיות מספרות מעין סיפור מעורר סקרנות. החפצים הקטנים והרכים נראים כקודים של שפה רחוקה בזמן ובמקום, שאינה ניתנת לפענוח מידי היא מתארת את פעולות עבודתה במילים כגון, "לחרוץ",

2
בטכניקה זו
מציירים על בד לבן
את הדגם, מסביב
רוקמים בתך
שליבה וגזורים
החוצה את הבד
המוקף בתך

stitches and contemporary digital techniques. She creates small stick-figure bodies using polymers, weaves them together, binding them by wrapping one around the other, thus bringing about new signs of a language in a process of forming.

Aviva Binyamini is a multidisciplinary artist showing a piece of textile which she weaves in a crisscross pattern using tape. She pastes the tape on and then removes it, alternating between hiding and revealing, until finally coloring in the empty spaces with acrylics. Binyamini follows the color palette of the Fauvists, who migrated south of Paris to introduce painting to the brighter palette which the sunny Mediterranean area facilitates. A local, Israeli light enters her fabric-painting adding clarity and force to it. Using a liquid, creamy substance the artist fabricates thick and thin lines, vertical and horizontal, interweaving them into an airy, yet sturdy fabric, while she uses the same material to paint lacework patterns employing a cut-out technique.

Tali Blumenau's works are made up of layers of black fabrics from which she creates

הצילום באור רך (על רקע שחור או לבן), החושף ברגישות את הסיבים והורידים שלהם. התוצאה המתקבלת היא צבעונית, מוארת, וחיה. הבימוי של בן חפ"ר יוצר מרחב זמן ומקום שאינו מוגדר. הצמצום והמיצוי שבעבודתו מייצרים עוצמה. באחת מהעבודות נראה רימון שהאפידרמיס שלו מצולק ומכווץ אל תוך עצמו בתהליך איטי של שקיעה. בעבודה אחרת נראית ערימה מעוצבת של קליפות שום זרוקות, המזכירות מעין שמלת כלה צחורה שזה עתה הוסרה ומונחת על הרצפה במלוא הדרה.

דנה בן שלום היא מעצבת החוקרת את תפקידו של המעצב בעולם המשתנה. היא מחפשת אותיות חדשות כדי ליצור בעזרתן סוג של שפה חדשה. הטקסטיל והרקמה - הם שפת האם עבורה. החיפוש מוביל אותה לדו שיח בין התכים עתיקי היומין לבין הטכניקות הדיגיטליות העכשוויות. היא יוצרת גופים קטנים דמויי גפרורים מחומרים פולימריים, מחברת אותם באריגה, קשירה וליפוף ויוצרת סימנים חדשים של שפה הנמצאת בתהליך של התהוות.

דליה ברקי, אמנית טקסטיל וצלמת, עוסקת בתהליכי בליה של אובייקטים. היא מציגה הדפסה על בד גבינה של תצלום שבו רשת חבלים קרועה, המחוזקת על ידי סרט סרוג בצבע כחול, שמסתיר קרעים ומחברם מחדש. היא מושכת

small, soft, amorphous bodies. Some of the threads are left behind, undone. The small poetic works tell a sort of intriguing story. The small and soft articles seem to be part of a code of an undecipherable, long-forgotten language. The artist describes her work using words such as "notching," "cutting," and "puncturing," alongside others, such as "healing," "easing," and "bettering." Her small works touch contrasts, balancing one another, bringing about aesthetic coherence typical of the artist.

Three main concepts are at the core of **Vardi Bobrow's** work: 'duration,' 'accumulation,' and 'change.' While investigating these concepts, Bobrow searches to decode 'something' which never ceases to change, and for that reason, her works seem to be built upon a slow and prolonged accumulation up until an image is formed which seems to have been abruptly and forcibly halted. The works pivot around a standstill in time, where the toil of accumulation has supposedly been halted. This standstill allows the viewer to identify the very scene toward which the work strives. The accumulated lines and the spaces between them add up to an accentuated landscape

"לחתוך" ו"לדקור" לצד מילים כמו, "לרפא", "להקל" ו"להבריא". עבודותיה הקטנות עוסקות בניגודים, המאזנים האחד את השני ויוצרים שלמות אסתטית האופיינית לאמנית.

עודד בן חפ"ר יוצר תצלומים מבוימים. צמחים מובאים לסטודיו ברגע שלפני הקמילה, שאת סופם הוא מנציח ואותם הוא מחזיר לחיים בזכות

דנה בן שלום
שיבוש. שפה.
2013
Dana Ben Shalom
Language.
Distruption.
2013

ענת נגב -
דפוס נבטי
2013
Anat Negev
Nabataean
prototype
2013

image with a hefty, coherent texture, which seems to have been painted by brush; this is much like the miniature seams of embroidery, whose multitude alone enables the exposure of a powerful image, made up of condensed lines, thin lines, somewhat segmented.

Edna Fisher, artist and landscape designer, exhibits “scenic bowls,” which she fabricates out of the soil of her native Nahariya. Small details, such as gravel, sand, and dried up

“דעת” אותו הוא חותם: “הַשִּׁירָה תִּגָּרַר / הַלְאָה / לְעֵבֶר אֶרְקֻזָּה / אוּ לְעֵבֶר הַשָּׁנִי.”³ שיר זה הוא נקודת המוצא לשתי עבודותיה של גלעד שנוצרו, כמו רבות מן עבודותיה, בהשראת טקסטים ספרותיים. באחת מהן, על מצע עץ צבוע לבן, ריבועי בדים לבנים רכים (תכריכים?) נערמים בתיבה שבשתיים מדפנותיה נעוצים מסמרים, המקבעים בחוזקה את מה שאין להסבירו, שכן “מְלָה לֹא תִבּוֹא בְּמִקּוֹם מְלָה.” מסמרים, אותם שומרי הסף של הזיכרונות, נמצאים גם בעבודה האחרת, שבה מעין ארון לבן

³ דוד וינפלד ורפי וייכרט, עריכה ותרגום, אחרי מהפכות רבות: מבחר מן השירה הפולנית שאחרי 1945 (ירושלים: כרמל, 2000), 70.

plants are given great attention in her work and much intimacy as well, as they are transported from the realm of serendipity into that of the magical and the sacred. The bowls seem to ask to be clasped in our palms, to be offered to ancient goddess of the earth, long gone by now.

Tamar Giladi, artist and woman of letters, exhibits two works pertaining to poetry. A song by Polish poet Różewicz serves as her inspiration. Like many of Tamar Giladi’s pieces, literary texts inspired the two before you. In one - on a white washed wooden basis, soft white textile squares (burial shrouds?) are piled in a box, two faces of which are specked with nails. The nails hold fast that which eludes elucidation. Sentinels on the threshold of recollection, nails play a role in the second work too. It features a kind of open white closet, the contents of which are covered by a black cloth, but through a fine flaw in the cloth a light glimmers. Does Arcadia reside therein? Only the inner voice - creation - may orient injured humanity towards the recreation of order, or towards chaos.

Hava Gilon, painter and textile artist, paints

החוצה חוטי שתי וערב מן האריג ואת חלקם היא אורגת בחזרה כדי לתקן קרע הנמצא תחת לזה שיצרה, אך מצדו השני של הבד. בעיקרון, עבודתה מושתתת על פרימה ועל תיקון, על תכים גלויים ונסתרים המאחים קרעים בבגדים ובחפצים שבלו. חלק אחר של עבודותיה נוגע לחלודה ולתהליכי היווצרותה. היא עוטפת ב בד דיסקים מתכתיים שהושרו בחומץ המאיץ את תהליך היווצרות החלודה. כתמי החלודה נקלטים בבד ומהווים את העיטור הבסיסי בעבודות אלו.

חוה גילון, ציירת ואמנית טקסטיל, מציירת על גבי גזרי עץ אותם ליקטה ביערות גרמניה. עבודותיה עוסקות במפגש בין חריטה לבין מצע, בין נמוך לבין גבוה. גזרי העץ אינם אחידים ולכן מגיב כל סוג לחריטה באופן שונה. היא מצלמת את הדמות, מגדילה אותה, רושמת את הדמות על דף ומגלפת אותה. לאחר מכן החריצים נצבעים בטוש לבד שחור. בתהליך העבודה היא מנסה לאזן בין החריטה לבין הציור בטוש ומעדיפה את ייצוג הדמות על פני הדיוק של הצילום. בעבודת הגילוף היא פוצעת את המרקם של משטח העץ והציור כמו מרפא את הפצע ובכך מודגש יופיה של הדמות.

תמר גלעד, אמנית ואשת ספר, יוצרת שתי עבודות המתייחסות לשירה. “הַמִּיתִים יָמוּתוּ / וְלֹא יָקוּמוּ לְתַחֲקָה” כותב תדיאוש רוז’ביץ’ (Różewicz) בשירו

on pieces of wood she gathered in the forests of Germany. Her works are situated on the joint between carving and surface, and between low and high. The various types of wood react differently to the carving. She photographs a figure, enlarges it, sketches it on paper, and carves it on to the wood. Then the carvings are filled in using a black marker. The artist tries to balance carving and using markers, and prefers reinventing the figure then just having it exactly reproduced as a photographed portrait. She wounds the surface and texture of the wood, while the act of coloring it in with a marker heals the wound, bringing the beauty of the figure to the fore.

Amnon Lipkin is a mathematician, painter, and textile sculptor. His voyage with the needle and the thread began a few years ago with miniature works of embroidery. His works meticulously represent his personal involvement with embroidery in general. The black circle, the mathematical formulae, and the small icons of everyday objects – all oscillate between stitching and embroidering, between stitching and graphics, and between stitching and sketching, all acting as interlocutors in a discussion of larger form.

פתוח, שתוכנו מכוסה ביריעת בד שחורה, אשר אור מבצבץ בה מבעד לקרע עדין. האם שם, בפנים, נמצאת ארקדיה? רק הקול הפנימי, היצירה, יכולים להנחות את האנושות הפצועה אל ביסוס של סדר חדש או אל הכאוס.

ח'אדר וואשח נולד בעזה לפליטים פלשתינים וחי כיום ברהט. בעבודותיו הוא מבטא מחאה חריפה ואמיצה כנגד התופעה החברתית של רצח נשים על רקע חילול כבוד המשפחה. עבודותיו הן מצבות לנשים שנרצחו העשויות מליבות רקומות של גלביות שנשים בדואיות רקמו לעצמן. למצבות אלה הוא מוסיף פרטים המזהים את הנרצחות: שם, גיל, ומספר תעודת זהות - סממנים שבעבר שיוו להן מעמד של אזרח שווה ערך, מעמד שחולל.

בותינה מלחם, אשר נולדה וחייה בערערה, גוזרת באופן שרירותי בד ערבי לשמלות במידות של ילדות ונשים. היא מכתימה את הבד בתה ובקפה ונועצת לתוכו סיכות רבות. היא מעטרת את הבדים בגדילי כפיה ובחלקי כפיה ומנכיחה באומץ לב את הגבר בחיי הילדה, הנערה, והאישה הערבייה. שמלות אחרות מעוטרות בחלקי רקמה פלשתינית שבאמצעותן היא משמרת את הקשר והתקווה למסורת ולתרבות הערבית.

אמנון ליפקין הוא מתמטיקאי, צייר, ופסל טקסטיל. מסעות החוט והמחט שלו החלו לפני שנים בעבודות רקמה קטנות ממדים. בעבודות

Buthina Milhem, born and living in Ar'ara in the Wadi Ara area, arbitrarily cuts pieces of Arabic fabric to be used for dresses for women and little girls. She stains the fabrics using coffee and tea and drives many pins into them. She adorns them with pieces of men's keffiyehs, thus courageously making a man evident in the life of an Arab girl or women. Other dresses are adorned with pieces of Palestinian embroidery, which uphold local Arabic cultural traditions.

Sari Manole Stumpler, painter and sculptor, exhibits tapings of different pieces of fabric in her black works. Stitches, seams and marks, pins and needles, fabrics, yarns of wounds – all are dispersed on the tailor's work station, awaiting to be put back together, or already having been that way, awaiting to become undone. Threads, fibrous cords, or barely cords of life.

Sima Meir, an artist from kibbutz Dalia, deceives and challenges her viewer. She trades Formica boards for fabrics and markers for thread. She paints Bedouin or early-twentieth-century Ottoman embroidery patterns onto the wood. This

אשרף פואחרי
מתוך הסדרה
'אנא חמאר 1'
1996

Ashraf Fawakhry -
from 'Ana Khmaar 1'
series, 1996

אלה ניתן להבחין בהתייחסותו האישית והייחודית לרקמה המאפיינת את כלל עבודותיו. העיגול השחור, הנוסחאות המתמטיות והאיקונוות הזעירות של חפצים יומיומיים הנעים בין תפירה לבין רקמה, בין תפירה לבין גרפיקה ובין תפירה לבין רישום, מנהלים רב שיח בינם לבין עצמם.

סימה מאיר, אמנית מקיבוץ דליה, מתעתעת בצופה ומאתגרת את חושיו. היא משתמשת בלוח פורמייקה ובטושים, כאשר הפורמייקה מחליפה את הבד והטושים מחליפים את החוט. היא מציירת על הפורמייקה דגמים של רקמה בדואית או עות'מנית מראשית המאה העשרים. הבחירה של מאיר להחליף את הבד בפורמייקה ואת הרקמה בטושים מאפשרת לה לשמר את המלאכה הנשית העתיקה בעזרת כלים חדשים ולהעמיד בספק את מעמדה החברתי המשתנה של האישה במאה הנוכחית. הצופה, המתקשה להבחין בין מקור לבין העתק, מגלה במבט ממוקד חוטים שהתבלו ונשחקו. בעבודותיה המאוחרות יותר מוסט הדגש מן הדגם הקישוטי אל הבד ואל פגיעותו. עבודותיהם של מלחם, וואשח, ומאיר מתייחסות למתח שבין מסורת לבין חדשנות ומעוררות שאלות על מקומה של הרקמה בימינו.

שרי מנולה שטמפלר, ציירת ופסלת, מציגה בעבודותיה השחורות ציורים והדבקות של פיסות בד שונות. תפרים, תכים וסימונים, סיכות ומחטים,

words to Bialik's "Bird's Nest," the poet who pined for the land of Israel from afar. She gathers fibrous materials (threads and cotton wool) and stuffing materials (microfibers) off the street, along with dried up plants, with which she plans to cushion the nest she intends to build in Israel, her new homeland. The softly drawn fibers turn harder under her rapidograph pen. The nest is not yet finished. Nubikov still ponders the way to her new nest in Israel.

Miki Ohana is a sort of 'feral tailor,' creating works that walk the fine line between childhood and adulthood, between harshness and humor. His lines are primal, sensitive, brisk, wild, and crudely created. The stitches form along a simple black Arabic fabric, using black thread on a sewing machine. His lack of formal training in stitching enables the artist great leisure in making up his own path along his work, which trails the world of animation. The heaps of available materials in his studio offer him a source of inspiration.

Ashraf Fawakhry was born in Mazraa and lives in Haifa. The donkeys in his painting go back to the early fathers of modern

אריגי בגדים, אריגי פצעים - אלה מחכים על שולחן העבודה של החייט, ממתינים לחזור לשלמותם כדי להיפרם. חוטים, ספק חוטי תפירה, ספק חוטי חיים.

ג'ניה נוביקוב, אמנית צעירה ועולה ותיקה מברית המועצות, מצליחה, במתכוון או שלא, להציף את ציוריה במילות השיר "אל הציפור" של ביאליק, המשורר שישב בניכר וערג בליבו להגיע אל ארץ ישראל. היא אוספת מן הרחוב חומרים סיביים (חוטים וצמר גפן), חומרי מילוי (מיקרופייבר) וצמחים יבשים, בהם היא מתכוונת לרפד את הקן אותו היא שואפת לבנות בישראל, מולדתה החדשה. הסיבים הרכים המצוירים בעבודותיה הופכים תחת חוד הרפידוגרף לנוקשים יותר. הרכבת חלקי הקן לא הושלמה, נוביקוב עדיין מתלבטת ומהרהרת על המשך דרכה ובניית הקן הפרטי שלה בארץ.

ענת נגב יוצרת אובייקטים ממוטיבים הלקוחים מעולם הצומח, אותם היא מדפיסה במדפסת תלת ממד וקולעת אלה אל תוך אלה. המראה החזותי של כליה מזכיר עבודת תחרה בחוט ומסרגת קרס. זוהי מלאכה מסורתית שנועדה בדרך כלל לקישוט הבית. נגב משאילה מוטיבים מכלי חרס נבטיים ונותנת לחפצים שיצרה חיים חדשים בחומר סינטטי ובטכנולוגיה היפר מודרנית.

עפרה עמיקם, קרמיקאית, חורטת ומציירת על משטחי פורצלן תפרים וסימני צלקות, אותם היא

switch enables her to preserve the old craft of women with new means, evoking the changing social status of women in the present century. The viewer, having difficulty distinguishing between original and copy, discovers upon focused observation pieces of threads that have worn away. In Meier's later works she turns to the fabric itself and to its vulnerability. The works of Malcham, Wachsh and Meier all relate to an evident tension between tradition and modernity, bringing about questions as to the place of embroidery these days.

Anat Negev creates objects inspired by the world of plants. These she prints with a 3D-printer and braids them together. The outward look of the objects recalls lace works in needlepoint and cable knitting needles. This is a type of old craft mainly used for decorating homes. Negev loans motifs from Nabataean clay and endows the new objects she made with life using synthetic substances and hypermodern technology.

Genia Novikov, a young artist, veteran immigrant from the former USSR, succeeds, unbeknownst to her or not, to evoke the

EretzIsraeli art, Gutman and Rubin, who sought to connect with the East through the figure of the donkey. This less noble creature of the equidae family becomes the leitmotif in Puahry's work, not in order to tap into that which might be considered "Israeli," but to be used as a test-paper for Jewish-Arab relations in Israel. He translates the local state of mind into visual Arabic. His small, vulnerable, and hurtful donkeys are both Arab and Israeli at the same time.

Elinor Rotem is an artist of clear, distinct, and rational landscapes. She frequently paints the landscape of the Galilee with its many pine tree groves. Her work dramatically changed during 2013 when she migrated to London. Much physical and emotional force is manifested in her work, as the artist etches gushing lines onto acid-treated surfaces of copper plates. These plates are the land of chaos and strain, disabling any attempt to grasp reality, pain, or anger.

Khader Ohash was born in Gaza to Palestinian refugees and lives in Rahat in the

וצמחים יבשים זוכים בעבודתה לתשומת לב רבה ולאינטימיות כאשר הם עוברים מהמזדמן והנמוך אל הקסום והקדוש. הקערות מבקשות להיחפן בכפות ידינו ולהגישן כמנחות לאלות אדמה עתיקות יומין שפסו מזמן מן העולם ומחינו.

אלינור רותם היא אמנית היוצרת בציוריה נופים מסודרים, הגיוניים ומוכרים. נושא חשוב בציוריה הם נופי הגליל וחורשי האורן. ב-2013 השתנה סגנון עבודתה בעקבות שהות ארוכה בלונדון. כוח פיזי רב ועצמה רגשית משקיעה האמנית כדי לפצוע את פלטות הנחושת בחריטת קווים המתפרצים אל שטחים צרובים בחומצה. בפלטות אלה שולט אי סדר וקושי להבין את המציאות הנוכחית, את הכאב, הכעס והצער.

החוט המקשר בין מרבית מן העבודות הוא הסיב הטבעי של עולם הצומח, אותו למד האדם לנצל לטובתו כבר בתקופות מוקדמות. הסיבים בשימושו של האדם פשטו ולבשו צורה וזכו למשמעויות ולפרשנויות שונות בתרבות. אדם וחווה הבינו כיצד לטוות חוט מסיב עלה התאנה, לארוג אותו לכדי בד ולהתקין ממנו חגורות. הם חברו אל עוצמת ההמצאה ואל כוח היצירה. אדם, חווה והאריג עזבו את גן העדן, חווה רוקמת בעצב, אדם יוצר בזיעת כפיו.

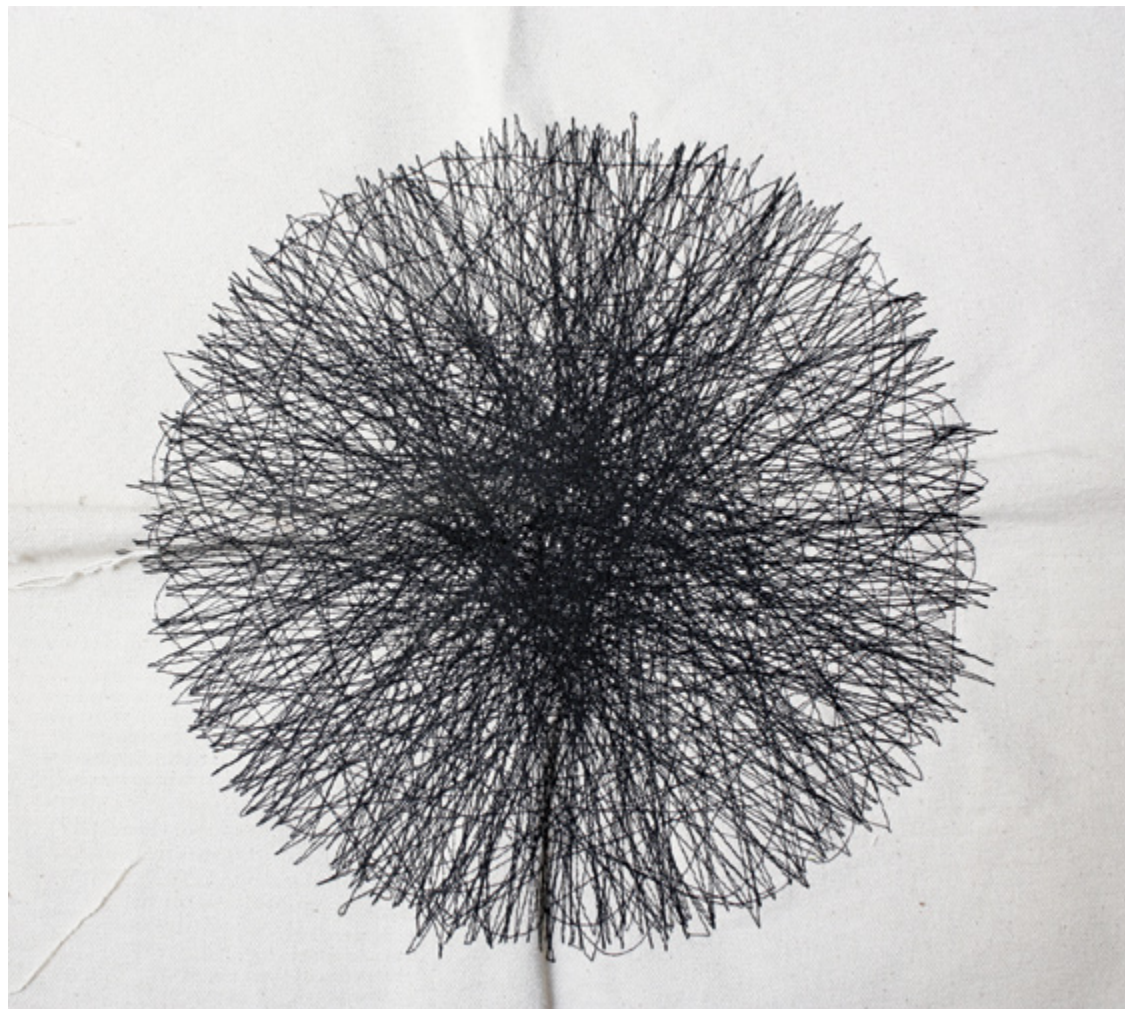
Negev. His works express a harsh resentment against the social phenomenon of killing women for dishonoring their families. His works serve as gravestones to murdered women, made out of embroidered jalabiyahs, made by women's hands. To this he adds attributes identifying the victims: name, age, and identity card number – attributes which once gave them a status of an equal member of society, now brutally profaned.

The main thread running through many of the works is the natural fiber of the plant, which man had learned to use for his advantage early on. The fibers have metamorphosed through the eras and gained many different meanings and commentaries. Adam and Eve figured out how to turn a fig tree fiber into a thread, weave it and make belts out of it. They exercised ingenuity and creativity. Adam, Eve and the garment – all left Eden; Eve ingeniously and bitterly making up embroidery patterns, Adam creating in sweat.

צובעת בצבע קרמי אדום וסמיק. לאחר מכן היא מגרדת ומנקה מהם את הצבע, כחלק מהתחקות אחר תהליך של ריפוי והחלמה. באחד מלוחות הפורצלן נראה ציור של בית המבצבץ מבעד למשטחי רקפות אדומות ופצועות, המספרות את סיפור המקום. עמיקם משתמשת ברבות מעבודותיה בצבע כחול קובלט ומתכתבת באמצעותו עם ציורי החרסינה שהתהוו במהלך המאות השש עשרה והשבע עשרה בסין ובהולנד.

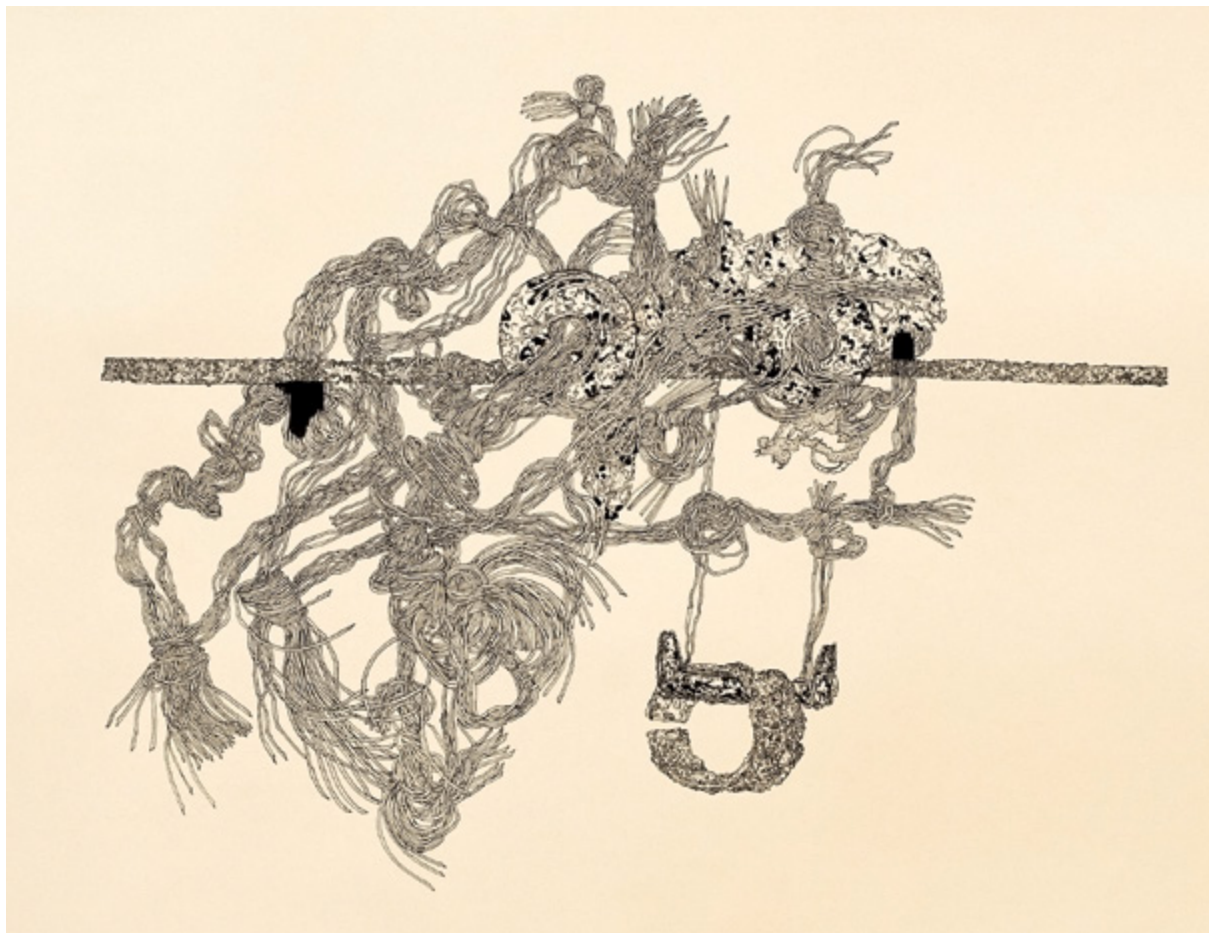
אשרף פואח'רי נולד במזרעה וחי בחיפה. מכלול החמורים המופיעים ביצירותיו חוזרים אל ציוריהם של אבות האמנות הארצישראלית, נחום גוטמן וראובן רובין, ששאפו להתחבר אל המזרח באמצעות החמור. החמור, בן למשפחת הסוסיים והפחות אציל בה, הופך למוטיב היצירה של פואח'רי שלא על מנת להתחבר אל "המערב הישראלי," אלא כדי לשמש כנייר לקמוס הבוחן את יחסי הערבי-יהודי בארץ. הוא מקשיב להלך הרוח המקומי ומתרגם אותו לערבית חזותית. החמורים הקטנים פגיעים ופגועים והם ערביים וישראלים כאחד.

עדנה פישר, אמנית ומעצבת נוף, מציגה חלק מסדרת "קערות נוף" אותן היא יוצקת מאדמת נהריה, עיר הולדתה. פרטים קטנים כמו, חצץ, חול,

אמנון ליפקין - עיגול, 2014
תפר מכונת תפירה ב בד קנבס, 110/180 ס"מ
Amnon Lipkin - Circle, 2014
Sewing machine stitch onto canvas, 110x180

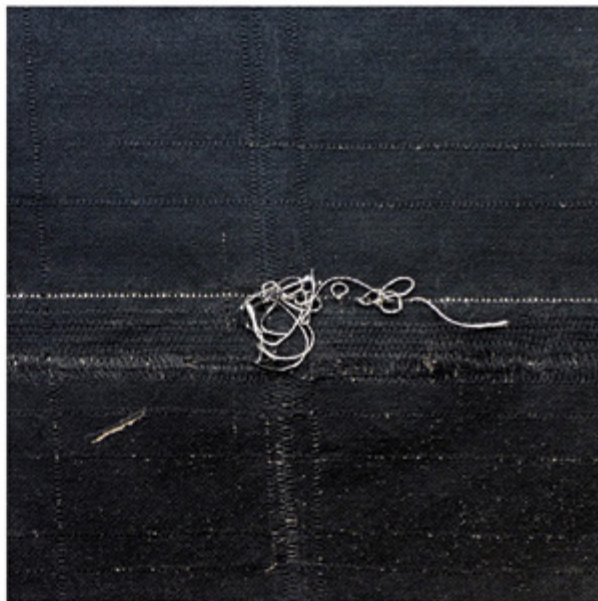
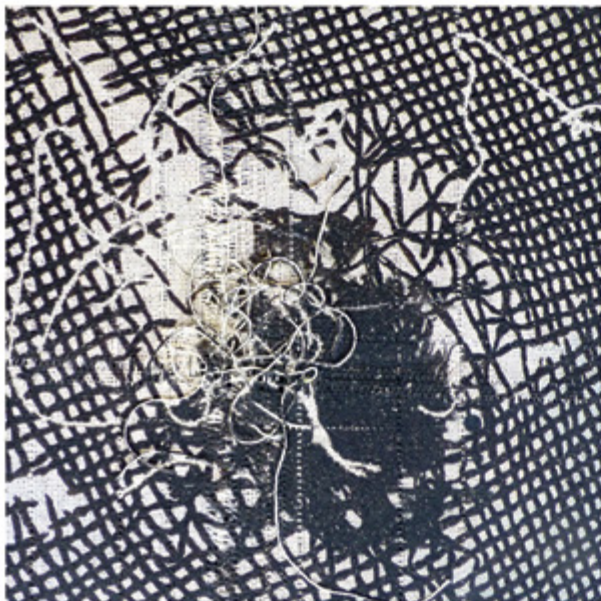
יבגניה נוביקוב - ללא כותרת, 2012
דיו על נייר, 50/60 ס"מ

Genia Novikov - Untitled ,21012
Ink on paper, 50x60 cm

טלי בלומנאו - סדקים, 2014
טכניקה מעורבת, 70/60 ס"מ
Tali Blumenau - Cracks, 2014
Mixed Media, 70x60 cm

דליה ברקיי - אותות פרימה, 2014
בד, צילום, הטבעה, צביעה ופרימה, כל יחידה 31/31 ס"מ

Dalia Barkey - Signs of Unstitching, 2014
Textile, photography, imprinting, dyeing, unstitching. Unit size: 31x31

×

עדנה פישר - היא לא תעוף (פרננדו פסואה), 2014
אדמה, גבס, זכוכית, ענפי יערה וגואש 15/5 ס"מ

Edna Fisher - "She Will Not Fly" ("No Volara" / Fernando Pessoa) 2014
Earth, plaster, glass, honeysuckle twigs and goash, 15x5 cm

עודד בן-חפ"ר - רימון, 2012
צילום דיגיטלי, 60/68 ס"מ

Oded Ben Hefer - Pomegranate, 2013
Digital Photograph, 60x68 cm

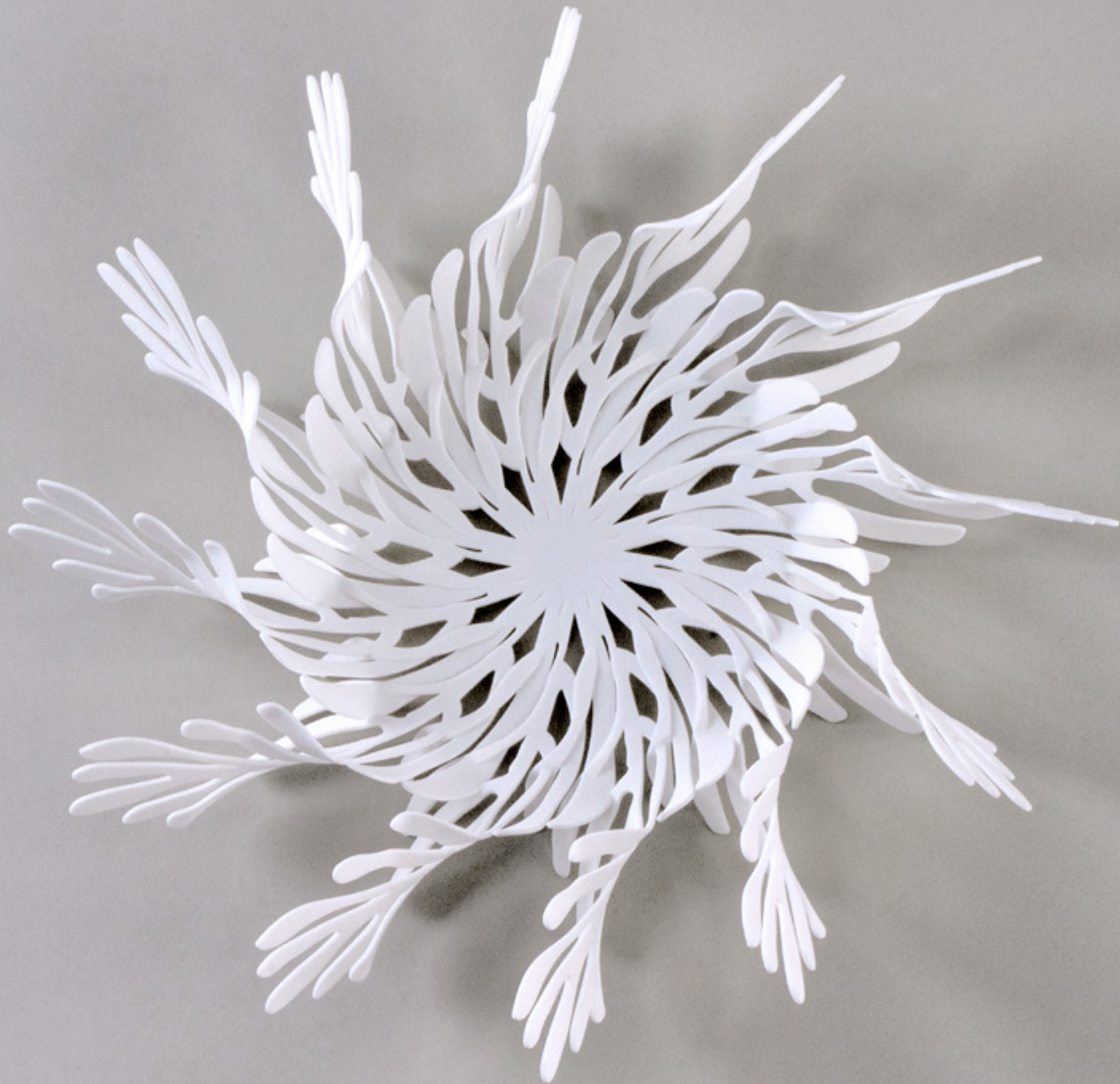

אביבה בנימיני חוט הזהב כחוט השני, 2014
טבילה בחומר יציקה, לטטר זהב, שריפה בטמפרטורה גבוהה, 15/14.5/14

Aviva Binyamini - Gold wire thread, 2014
Casting material immersion, lester gold, high temperature combustion
15x14.5x14 cm

ענת נגב - דפוס נבטי, 2013
הדפסת תלת מימד, 33/9 ט"מ

Anat Negev - Nabataean prototype, 2013
3D printing, 33x9 cm

חאדיר וושאח - נרצחות

רקמה בדוויית וטוש על בד, 60/40 ס"מ

Khader Oshah - Murder Victims

Arabic embroidery and felt-tip pen on cloth, 60x40 cm

בּוּתִינָה מִלְחָם - הַמַּחַט נִצְחָה אֶת הַתּוֹפֵר, 2007
סיכות, גדילים ורקמה ערבית על בד, 50/45 ס"מ

Buthina Milhem - The Needle Vanquishes the Sewer, 2007
Needles, tassels and arabic embroidery on fabric, 50x45 cm

חווה גילון - עבד, גרמניה-חיפה, 2009-2014
חרטה וטושים על עץ, 90/50 ס"מ

Hava Gillon - Abed, Germany-Haifa 2009, 2014
Engraving and Felt-tip Pens on wood, 50x90 cm

מיקי אוחנה - ללא כותרת, 2013,
רישום חופשי במכונת תפירה, 13/18 ס"מ

Miki Ohana - Untitled, 2013
Free drawing with sewing machine, 13x18 cm

סימה מאיר - ללא כותרת 2010
טושים על פורמיקה, 80/60 ס"מ

Sima Meir,Untitled, 2010
Markers on Formica 60x80 cm

דנה בן שלום - שיבוש. שפה. 2013
ריקמה, קליעה והדפסת תלת-מימד
Dana Benshalom - Language.Distraption. 2013
3D print, embroidery and Knotting

עפרה עמיקם - מסמכים בחומר 2013
חרטה, צבע קרמי, רישום וזיגוג על פורצלן, 30/21 ס"מ

Ofra Amikam - Document\series 2010-2013
Engraving, fill in, drawing, brush painting and clear glaze on porcelain,
30x21 cm

אשרף פואחרי - מתוך סדרת אנא חמאר 1, 1996
הדפס משי וחותמת על נייר
Ashraf Fawakhry - from Ana Khmaar 1 series, 1996
Silk screen and stamp on paper

תמר גלעדי - "מלה לא תבוא במקום מלה", 2004
עץ, בד, מסמרים 34/27 ס"מ

Tamar Giladi - "A word will not substitute for another word", 2004
Wood, cloth, nails, 34x27 cm

x

אלינור רותם - זעם, 2013
חריטה במחט יבשה על לוח נחושת וצריבה בחומצה, 30/25 ס"מ

Elinor Rotem - Fury, 2013
Engraving, dry point, acid, 30x25 cm

שרי מנולה שטמפלר - ריפוי, 2013
אקריליק ותחבושות גבס, 70/50 ס"מ
Sari Manole Stumpler - Healing, 2013
Acrylic and plaster bandages, 70x50 cm

ורדי בוברוב - מברשות נוף, 2014
עט מכני על נייר 17/22 ס"מ

Vardi Bobrow - Landscape Brushes, 2014
Pen on paper, 17x22 cm

עיריית רחובות, החברה העירונית לתרבות ספורט ונופש
בתמיכת משרד התרבות והספורט, מנהל תרבות, מחלקת אמנות פלסטית

